

MARNOTRATNÝ OTEC

Kázání ze soboty 6.5.2023 – br. Radim Toman

Lukáš 15,11–32

O kom je tento příběh?

Postavy

Vždycky jsem měl za to, že je o marnotratném synu...později jsem to pochopil, že možná je o dvou ztracených synech...ale dneska vím, že je o jejich otci. Otec je hlavní postava a synové jsou role vedlejší. Otec, i když to nikde není přímo řečeno, je sám Bůh. Já a ty jsme jeho synové/dcery - děti.

Postoje dětí

To mladší bylo trochu drzé, ale nebálo se říct, co chce...a šlo si za tím. Řídilo se heslem: raději litovat, že jsem udělal chybu než litovat toho, že to ani nezkusil. Druhé - starší dítě vnímalo tíhu zodpovědnosti, a přestože by se spoustu věcí přálo, bálo se o něco žádat. Jeho heslo znělo: Kdo nic nedělá, nic nezkazí.

Modlitby dětí

Jejich životní postoje a přístupy se promítaly i do jejich modliteb. Modlitba je vůbec zajímavý lakmusový papírek našeho vztahu s Otcem...jak se modlíme vypoví více než cokoliv jiného.

Mladší dítě:

Otče, dej mi díl majetku, který na mne připadá.'

Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem; přijmi mne jako jednoho ze svých nádeníků.'

Mladší se buď modlí se smělostí až drzostí - DEJ MI, CO MI PATŘÍ. S jistotou, že je Syn a má na to "nárok" - "právo", že Otec je povinen mu věci dát a požehnat. Ale jde mu více o to, co by od Otce mohl dostat než o Otce samotného. Nebo naopak po životním flasku se modlí z pozice: Už nejsem Syn, nemám právo - nárok.

Starší dítě:

Bez oslovení ,Tolik let už ti sloužím a nikdy jsem neporušil žádný tvůj příkaz; a mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveseil se svými přáteli. Ale když přišel tenhle tvůj syn, který s děvčkami prohrál tvé jmění, dal jsi pro něho zabít vykrmené tele.'

Starší se necítí ani jako syn, protože neoslovuje svého Otce tímto titulem. Možná se vnímá rovnou jako ten sluha - otrok...protože vnímá, že od svého „Pána“ nedostal nikdy svolení k tomu, aby se radoval. Celý život vnímá křivdu, anebo závist, že on neměl tu smělost být stejně drzý jako jeho mladší sourozenec. I jemu jde spíše o dědictví a majetek než o vztah s Otcem. Ten navíc po návratu jeho mladšího syna znovu rozděluje majetek a tak zdá se, že vnímá tuto

křivdu. Mladšího bráčku však na rozdíl od předchozích podobností o ztracenosti nikdo nehledá...toto měl být úkol staršího.

Postoj Otce a reakce na modlitby

Otcův postoj je, ale na celém příběhu nejvíce zarážející nejvíce. Upřímně řečeno, neznám žádného takového otce. Naopak znám otce, kteří zanevěřili na své děti, když nejednali podle jejich představ a plánů. Otcův postoj je skandální i pro dobu, ve které je příběh vyprávěn. (nejen v kontextu Deut. 21, 18-21)

Na modlitbu svého mladšího dítěte reaguje tak, že ji bez řečí vyhoví. Mladší sourozenec navíc svou smělostí způsobí, že i starší bratr dostává svou podíl. Otec rozdává vše, co má a nezůstává mu nic. Dává vše svým dětem. A je na nich jak s tím naloží. Vkládá do nich svou důvěru. Nerozporuje jejich přání ani následné počínání. Takový je nebeský Otec...táta, který by se pro své děti rozdál. Který donekonečna neopakuje....ne, neee, NE!!! Který říká ANO svým dětem. Říká: Proste, a bude vám dáno; hleďte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. Mt7.7 Až dosud jste o nic neprosili v mém jménu. Proste a dostanete, aby vaše radost byla plná. J16.24

Druhou dobře připravovanou modlitbu Otec zastaví, než ji syn dořekne. Protože odmítá jakoukoli možnost, že by jeho syn neměl být jeho synem. Přijímá jeho vyznání, ale o tom, kdo je a není hoden se nazývat synem nerozhoduje dítě, ale rodič. Ano, často se rodiče zříkají svých dětí, hrozí vyděděním. Ale nebeský Otec jedná jinak.

I modlitbu bez oslovení – ve, které není špetka respektu a úcty, přechází laskavým domlouváním a pozváním na hostinu.

Řím 8, 14-17 Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. A jsme-li děti, tedy i dědicové – dědicové Boží.

V Otcových očích nejsme otroci ani sirotci, jsme děti, a tudíž i dědicové. Toto radostné poselství máme zaslechnout. Přestaňme ignorovat jako starší syn, že jsem od Otce dostal všechno. Není nic, co by nám nechtěl nebo nemohl dát. Přestaňme se modlit jako otroci nebo sirotci.

Máme skandálně laskavého Otce.

...který stojí na zápraží a vyhlíží každou naši modlitbu...která začíná tím: ABBA - Tatínku - Otče.

...který říká: Synu, ty jsi stále se mnou a všechno, co mám, je tvé.

MÁME PROČ SE RADOVAT!

PS: pro další inspiraci a dotazení doporučuji knihu Timothy Kellera – Martnotratný Bůh (kterou jsem četl až po dvou reprízách tohoto kázání a velmi obohatila finální verzi, která zazněla na Vinohradech)...